

„ALBINA“

REVISTA ENCICLOPEDICA POPULARA

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

BETIA

Nu e făptură pe pământ mai măreță și mai minunată de cât omul. Ce minte mai ageră și mai încăpătoare de cât a lui? Animalul cel mai deștept abia își aduce aminte, ca prin vis, de ziua de erî, și nici prin gând nu-î trece că după ađi vine *măine*. Trăiesce cu clipa care sbóră, și pierе fără să scie că a trăit și cât a trăit, și fără să se întrebe de rostul seú, de al ființelor ce l-au înconjurat și de al lumii în care s'a născut. Omul nu uită trecutul, vede departe în viitor și caută să-și lămurescă și firea lui și firea din afară de el.

Ce ființă mai chipeșă, mai falnică și mai frumoșă de cât dînsul? Statura lui mîndră și dreptă îți spune că *el* este regele atâtor vietăți, cari se tîresc pe pământ sau se încovăie cu capul plecat, ca nisce róbe, înaitea lui.

Când omul se adîncesce în gânduri, când grijile vieții și dorul de isbândă îl îmboldesc la muncă și la luptă, cu respect te opresci, fără voie, înaintea lui, ca înaintea unei icóne, așa de împodobit de rađe și se pare chipul lui serios. Iar când rîsul vesel și gluma istéță îi luminează fața, ce seninătate și rēcóre îți străbate sufletul. Par'că veđi risipindu-se norii de pe fruntea munților și sórele dimineții aurind holdele bogate.

Numai omul are darul neprețuit de a-și arată,

într'un grai deslușit, ce simte și ce gândește. Uitați-vă la cele-l'alte ființe. N'or fi simțind și ele, n'or fi trecând și prin capul lor păreri, fie cât de întunecate? Dar sînt mute. Sufletul lor, care abia licăresce mijind în lume ca după somn, nu se arată limpede în cuvinte cu șir și cu rost. Animalul mugesce, sbóră, urlă, geme; nu vorbește.

Da, nu e făptură pe pămînt mai măreță și mai minunată de cât omul; nu e alta mai chipeșă, mai falnică și mai frumoasă; și numai el are darul cuvîntului.

*
*
*

Ce jale grea te apasă, dar, când veđi pe acest rege al pămîntului că se face una cu toate dobitocele de rînd! Cine e fericitul care n'a întîlnit nici odată în viața lui chipul domnesc și mîndru al omului schimonosit de stricăciunea beției într'o pocițanie hîdă și desgustătoare?

... Nu mai stă drept și arătos, ca un stăpînitor; se încovioie ca un rob nemernic, șovăie ca un copil nevîrtsnic, cade ca un stîrv lipsit de viață. Ochii lui deștepți și vii dormiteză stinși, împainjeniți. În luminile lor nu zăresci mai multă minte de cât în ale unui bot. Icoana sfîntă a figurii lui, făcută după asemnarea lui Dumneșeu, s'a stricat: e numai o mîzgălitură. Cine a mînjit-o ast-fel pe obraz, pe nas, cu văpseli stacojii? Ce duh rău și-a bătut joc de dînsa, încondeind-o, ca să nu mai semene a om?

Te întrebî, ce lighioie o fi astă făptură ciudată, care nu e nici om nici animal? În loc să vorbească, gîngănesce. Gura lui flecară bolborosesce sunete fără legătură, fără interes sau fără judecată. Par'că ar fi cuvinte; dar și un copil ar grai mai omenesce.

Tot ce sciă, se șterge din minte; tot ce plănuia, se ascunde în întuneric. Uită trecutul și nu mai zăresce de loc în viitor. Nôpte și haos e în capul lui, haos și nôpte se întinde și peste lumea lui. Din *om* a ajuns *ne-om*. Nu mai vede, nu mai pricepe. Injură, răcnesc, bate, fură, ucide. E turbat? Negreșit, sănătos nu e. Cine-î treaz, să se dea în lături și să-l

cooléscă. Bóla lui e grozavă. Ca mâine o să-l vedeți în spital ori în pușcărie.

Săracul! și ce blestem pe neamul lui! Din sângele bețivului es copii stricați, porniți la beție și la fapte rele, ursiți a trece și dînșii prin cărciumă, ca să ajungă tot la spital sau la ocnă. E un blestem care prigonesce pînă la al noulea neam, pînă la cea din urmă odraslă. Strănepoții ispășesc în jalnică ticăloșie greșalele strămoșilor loviți de păcat. Nicî praful nu se alege de traiul lor, de casa lor, de neamul lor. Afurisită le este de sórtă și truda și agonisela. Nimic nu se prinde: ca putregaiul se dărîmă tot ce se înfiripéză o clipă din ostenele lor.

Dușmani ai omului sînt dar toți aceia cari pun înaintea slăbiciunilor omenesci, ispita rēului, mómela păcatului. Dușmani ai omului sînt toți aceia cari au puterea și datoria de a îndepărtă ispita, de a strivi păcatul și nu fac asta. Dușman e cărciumarul care otrăvesce ca să trăiască, luând banii munciți ai altuia, ca să-i dea în schimb bóla și perdanția rușinósă.

În tijghéua negustorului de spirt, bietele jertfe își grămădesc obolul vieții lor pierdute.

(Inspăimîntați de nenorocirea ce ne amenință neamul și rușinați de ticăloșia ce aduce peste dînsul *beția*, o mână de ómeni s'au legat să lupte în contra rēului. *Liga* lor (1), cu o țintă așa de vrednică de laudă, pornesce din iubirea de țară și din respectul de om.

Cine își iubesc neamul și cine vede în om ceva mai mult de cât o vită, va întinde grabnic mîna cu frăție, acestor luptători, și se va legă în sufletul sēu să le fie tovarăș de luptă, după putere, în ori-ce loc și împrejurări s'ar află.

I. Găvănescu

Profesor la Universitatea din Iași.

(1) Să se citească «Apelul și Statutele Ligii Române, în *contra alcoolismului*». Iași, 1897.—Ca broșuri de propagandă, apărute dejă în *biblioteca Ligii*, notez: 1) «Lupta în contra alcoolismului în România» de A. C. Cuza, Iași, 1897. 2) *Ce-i alcoolismul*, de A. C. Cuza, secretar general al Ligii în contra alcoolismului, Iași, 1897. 3) Programul *Ligii Române în contra alcoolismului*, Iași, 1897.

CUGETĂRI

DE

CARMEN SYLVA

Când un bărbat își iubesc prea mult copiii, atunci să fii încredințat că nu este prea fericit în căsătorie.

*
*
*

Mama este ca și bunul Dumnezeu: O chemă în nevoie și o uiți în bucurie.

*
*
*

Iubirea care atât e de puternică și care rupe și sfarmă orî-ce lanțuri, pîere la un singur căscat.

*
*
*

Când nădejdea ne părăsesce, ea se duce să ne sape mormîntul.

*
*
*

Prietenia care-î întemeiată numai pe recunoștiință e ca o fotografie: se șterge cu timpul.

*
*
*

Norocul este ca și ecoul: îți răspunde dar nu vine.

*
*
*

Norocul este în tot-d'a una același, de aceia nici n'ai ce să povestesci despre el. Pe când nenorocul are atâtea fețe după inima în care locuiesce.

*
*
*

În naufragiul vieții tale te-ai fi putut scăpa dacă pe scândura de care te-ai agățat nu s'ar fi luat după tine și rușinea; ea te-a tras la fund.

*
*
*

O mare nenorocire dă unei ființe neînsemnate o mărime orecare.

*
*
*

Lupta pentru pâinea de toate zilele usucă lacrimile.

*
*
*

Când toate religiunile vor fi părăsite, cimitirul va fi cea din urmă biserică.

*
* * *

Nu e dat nimănui să judece pe sinucigaș, căci nu știe nici suferința lui nici măsura puterii sale.

*
* * *

O desiluzie este ca un membru degerat al corpului. Încet de tot te faci bine și suferi într'una.

*
* * *

Când și durerea ne părăsește, atunci toate s'au sfârșit.

*
* * *

Dacă morții ar pute vorbi apoi nici de ei nu se va spune mult bine.

*
* * *

Noptea sînt toate de foc: și stelele și gândurile și lacrimile.

*
* * *

De multe ori ȳci că cine-vă e bun, cînd acela n'are destulă prezență de spirit.

*
* * *

Prostia se pune înainte ca să fie vedută, înțelepciunea stă îndărăt ca să vadă.

DE ȚINUT MINTE

În vremea de de mult un părinte s'a adresat către un filosof și l-a rugat să dea învățetură fiului său. Filosoful i-a cerut o anumită sumă, spre a se însărcina eu acesta. Părintele a socotit suma prea mare și a dis: eu prețul a-cesta pot cumpăra un rob.

Atunci cumpără, a zis filosoful, și veți avea doi.

DIŢ SCIINŢA FERICIRII

Care este scopul de căpetenie al fie-căruî om în viaŢă?

Inzestrat cu puteri mai superioare de cât cele-l-alte fiinŢe de pe pămînt, omul nu se mulŢimesce numai să trăiască, ci caută să-şi facă traiul în lumea acêsta din ce în ce mai plăcut, mai fericit.

NăzuinŢa acêsta necurmată spre o stare mai bună, spre o viaŢă din ce în ce fericită, o găsim la tôte popoarele şi la fie-care om în parte.

Plugarul, care-şi brăsdéză Ţarina strămoşescă udând-o cu sudorea feŢii sale; meşteşugarul, care muncesce din greu de dimineŢa pînă sêra târziu; învăŢătorul care se trudesce ziua şi noŢtea să-şi îmbogăŢescă mintea cu comorile pretioase ale sciinŢei: toŢi, toŢi urmăresc acelaşi ideal.

Putem dice dar, că: *scopul de căpetenie spre care sînt îndreptate tôte năzuinŢele omului în viaŢă, este fericirea.*

Ce puŢini sînt însă la număr omenii cari isbutesc a se apropia în viaŢa lor de acest ideal!

Indeplinirea lui este aşă de grea, fiind-că atîrnă de la condiŢiuni foarte numeroase; şi cei mai mulŢi — din nenorocire — nu caută fericirea acolo unde ar puté s'o găsescă, ci rătăcesc de obicei pe căi greşite.

Intr'un şir de articole, ce vor urmă sub titlul de mai sus în numerele viitoare ale Albinei, mă voi încercă să arăt: cari anume sînt condiŢiunile mai însemnate ale fericirii omenesci pe pămînt şi care este calea ce pôte să apropie pe om mai mult de acest ideal.

Când dicem că sîntem fericiŢi şi de la ce atîrnă mai pe sus de tôte fericirea noastră?

Fericire deplină nu este cu putinŢă pentru noi în lumea acêsta. Ascultând însă de poveŢele judecării drepte, putem

să ajungem fericiți *relativ*, să ne apropiem adică mai mult sau mai puțin de idealul fericirii desăvârșite la care aspirăm.

Noi dicem că *sintem fericiți, când ne simțim mulțumiți în suflet* de starea în care ne aflăm.

Pentru a pute fi însă mulțumiți, se cere înainte de toate ca să fim sănătoși atât trupesce cât și sufletesce.

Omul bolnav cu trupul său cu sufletul nu poate să fie fericit, ori cât de bune ar fi, de alt-fel, împrejurările vieții lui. Cele mai mari avuții și onoruri nu ne slujesc la nimic, dacă ne lipsește sănătatea.

Trupul nostru este sănătos, când toate organele lui funcționează regulat; iar când vre-unul din organele trupesci nu-și împlinesc bine funcțiunea, pe care este nevoit s'o îndeplinească, atunci corpul întreg suferă, este bolnav.

Sufletul nostru este sănătos, când puterile lui: mintea și voința, sînt în armonie una cu alta, când voința este supusă minții. Iată ce s'a turburat acest echilibru, îndată ce mintea nu mai e stăpînă pe voință, sufletul și-a pierdut liniștea și mulțumirea, el nu mai este sănătos; și omul atunci nu mai este în pace cu sine însuși, decî nu poate să fie fericit

Pentru a pute fi mulțumiți de viață se mai cere să fim în pace nu numai cu noi înși-ne, ci și cu semenii noștri cu care trăim în societate. Omul dușmănit de cei ce-l înconjură, nu poate să fie nici odată mulțumit.

Deci pentru ca să ne putem apropia din ce în ce mai mult de idealul fericirii la care aspirăm, trebuie să ne ferim de tot ce ar pute să ne vatăme sănătatea trupului său să ne turbure liniștea sufletului, de tot ce ar pute să turbure armonia dintre noi și societatea ce ne înconjură, și dimpotrivă să facem tot ce scim că este în interesul sănătății noastre trupesci și sufletesci și tot ce scim că poate întări pacea dintre noi și cei-l-alți oameni cu cari trăim în societate.

Cu alte cuvinte: *în interesul fericirii noastre pe pământ
mintea sănătoasă ne impune mai multe datorii față de noi
înși-ne și față de societatea în care trăim.*

Despre acestea mai amănunțit în numerele viitoare.

P. Dulfu

6 SERBARE ȘCOLARĂ

Serbarea punerii pietrei fundamentale la noua clădire a liceului
I. C. Brătianu din Pitești.

Duminecă, 5 Octombrie, a avut loc în Pitești punerea pietrei fundamentale la noul local al liceului, pe frontispiciul cărui a sta scris în litere de aur pentru vecie, numele marelui patriot I. C. Brătianu. A fost o adevărată sărbătoare pentru corpul didactic și orașenii piteșteni.

Au asistat la această serbare multe persoane dintre conducătorii țării: d-l Sturdza, președintele Consiliului de Miniștri, d-l Haret, ministrul școlilor, d-l Ión I. C. Brătianu, ministrul lucrărilor publice, ș. a. S'a ținut multe discursuri.

D-l N. G. Dumitrescu, directorul liceului, a început prin a mulțumi persoanelor prezente că au venit să ia parte la această serbare. A arătat apoi cât progres s'a realizat de țara noastră pe terenul cultural.

Nu tocmăi departe, acum 70 de ani — dice d-sa — în capitala țării, nu există de cât o singură școlă. Neajunsurile pe cari le întâmpină Eliade ca să predea limba românească, sînt vrednice de pomenit. Când venia iarna, fie-care școlar aducea câte un lemn, care abia era în stare să încălzească prețina unei sobe sparte și să topescă fulgii de zăpadă ce vijelia îi repezîa pe ferestre.

Câtă schimbare, cât progres, cât avînt a luat instrucțiunea într'un timp relativ scurt, reiese din faptul că, deși în unghiurile cele mai depărtate ale țării s'au înființat școli de toate gradele, totuși ați populația școlară este atât de numeroasă, în cât actualele locale nu o mai conțin.

De 30 de ani încôce țara a făcut sacrificii mari, ridicând adevărate palate școlare. Ați a venit și rîndul orașului nostru d'a câștiga un templu mareț pentru cultura fiilor săi. Această operă mărêță a datorăm d-vostre, Domnule Ministru al Instrucțiunii, și întregului guvern și tinerele generații și orașenii Piteșteni vè vor rămânè recunoscători; iar umbra sfîntă a marelui patriot, a nemuritorului Ión C. Brătianu, al cărui nume sperăm, Domnule Ministru că va împodobî frontispiciul acestui

liceu, această umbră măreță bine-cuvinteze pe colaboratorii și demnii săi urmași.

D-l *ministru Haret*, luând cuvîntul, arată importanța serbărilor școlare și, după ce, prin cuvinte bine simțite, face să reiasă meritele ilustrului bărbat, al cărui nume va avea să-l poarte școla, căci «Bratianu a fost unul din oamenii cari au cunoscut mai bine nevoile țării și cari au văzut mai clar și mai departe viitorul ei» — trece la cestiunea cea mare, care preocupă ați toate spiritele cercetătoare din țara noastră.

De cât-vă timp, — dice d-l Ministru — se observă o tendință care, dacă ar continua să se accentueze, ar pute strică echilibrul ce trebuie să existe între învățămîntul profesional și cel secundar; acest de al doilea tînde să absorbă cu totul pe cel d'întăiu. Inmulțirea fără limită a gimnasiilor, liceelor, (sau a claselor divizionare alipite pe lingă dînesele, este tot de odată efectul și dovada acestei tendințe.

E timpul, credem, că mișcarea acesta să se regularizeze, ținându-se mai bine sēmă de caracterul învățămîntului secundar, de nevoile ce este el chemat se satisfacă, și de nevoile ce mai are țara, și pe cari el nu le pöte satisface. Când fie-care își va fi dat sēma de aceste lucruri, va veni de sine reacțiunea contra pornirii unilaterale a tinerimii studioase numai spre învățămîntul secundar, și mai ales spre cel clasic.

Se cuvine mai întiu să se țină sēmă ca mijlöcele Statului sînt limitate, și că nu va fi cu puțință a se mai creia multe școli secundare, pe lingă cele existente.

Dar, mai pre sus de töte, este motivul că școlile secundare sînt destinate a satisface anumite trebuințe ale societății; că aceste trebuințe sînt limitate, și că dacă școlile secundare s'ar spori mai mult de cât aceste trebuințe reclamă, s'ar creia o sumă de ömeni declassați, spre nenorocirea lor și spre primejduirea rinduelii țării. Gimnasiile, liceele, școlile secundare de fete, nu trebuie ömmulțite peste măsură, tot așa precum nu trebuie ömmulțite școlile normale sau seminariile. Nu trebuie ca töta tinerimea țării să fie exclusiv bacalaureată, tot așa precum nu trebuie ca toți tinerii să fie seminariști, sau militari, sau ingineri. Ar fi o desechilibrare a funcțiunilor Statului celor mai esențiale, de a precipita töta tinerimea studioasă într'o singură direcțiune, spre nisce cariere limitate, cari nu sînt departe de a se completă, pe cänd atâtea alte cariere, unde se cer mulți lucrători, rēman în päsärire.

Cu această ocaziune și d-l *Dimitrie Sturdza*, președintele consiliului de miniștri, a rostit o cuvîntare în care a arătat importanța școlii.

Școla și mai ales școlile secundare sînt menite să ne învețe cum avem să organizăm mai bine viața noastră prin o muncă, care să öndeplinescă menirea noastră pe pămînt.

Sînt ömeni, cari muncesc, fără să le iasä din mări vre-un rezultat al muncii lor. Acesta este munca secä, care nu folosesc nici celui care o face, nici altora. Școla este care ne învață metodică muncii, adică, nu

silința de a-și adună ôre-carî cunoscinți încrustate numai în memorie pentru a rămâne ca arborele care nu produce fructe, ei arta de a ne însuși cunoscințe carî viiază și se însuflețese în noi, pentru a ne face membri utili ai societății în mijlocul căreia trăim.

Sînt iarăși ômeni a căroră viață pörtă sigiliul egoismului, adică a iûbirii nemăsurate de sine, neavënd altă țintă de cât satisfacerea poftelor personale. Școła este chemată să dea poporului o direcțiune mai înaltă, aședând rostul vieții ast-fel ca datoriile să mērgă înaintea poftelor și drepturile să-și tragă îndreptățirea lor din datorii îndeplinite.

A ne învăța metodică în munca vieții intelectuale și morale, acesta este menirea școlei, iar mai ales a școleur secundare. Partea frumôsă a misiunii, care ne deschide și ne neteșese calea pe care trebuie să pășim spre acest scop, o au acei căroră li se încredințază aședămîntul material al școlei: clădirea cu instalațiile ei, și căroră le este încredințată și gingașa ei populațiune, care continuu se reînnoesce.

Mare e, deci, misiunea conducătorilor școlei — de a fi învățatori vrednici ai celor tineri, nepricepuți și neexperimentați în arta de a munci continuu și bine, în arta de a-și îndeplini datoria neconținut și consciincios, în arta a-și orgănisa o viață spornică și rodnică.

ALEGEREA VACILOR DE LAPTE

ÎNGRIJIREA ȘI NUTRIREA LOR.

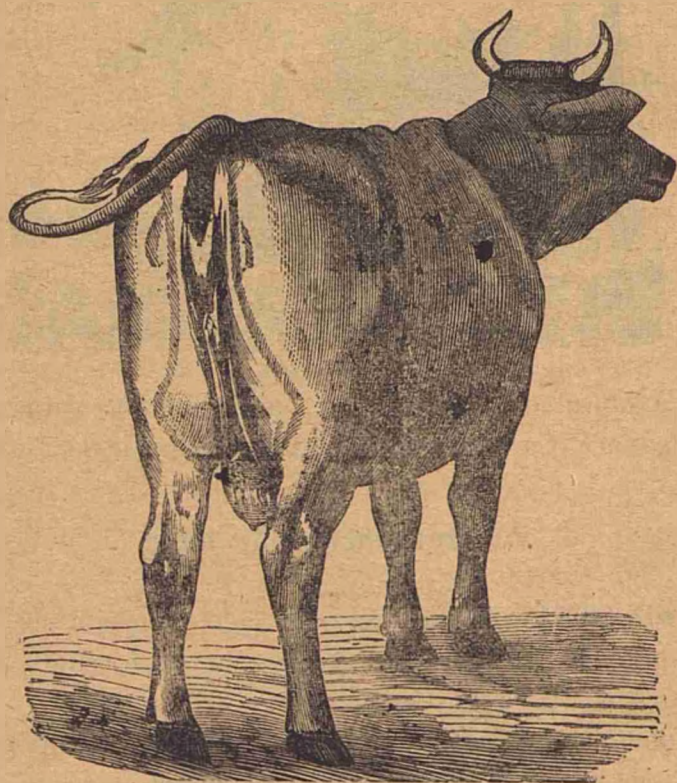
O vacă bună de lapte, sau o bivoliță, trebuie să fie blîndă, să aibă capul mic, cörne mici ascuțite și lucioșe, pieptul larg, șira spinării dréptă, șalele largi, ugerul voluminos, môle și eșit mai mult spre pîntece, țitele mari și moi, vîna abdominală ca și acelea de pe țită să fie desvoltată (gröse), ochii eșiti puțin afară și cu o căutătură blîndă.

O vacă pörtă pînă la fătare 9 luni sau 280 zile. Timpul cât ține sarcina, vacile trebuiesc ferite de loviturî, de rēcělă și de prea multă umeđelă și căldură, se țesală și se perie în fie-care di, și la cas de trebuință să se spele cu apă căldicică. Grajdul unde se țin vacile, trebuie să fie curat și bine aerisit. Esła unde se pune mîncare să fie curată și din când în când se spală cu apă caldă de var.

Când se apropie timpul fătatului, vaca se lasă nelegată, i se pune un așternut de paie mai grosca de obicei. Tim-

pul apropiindu-se, vaca se culcă și se scolă mai des și caută mereu spre pîntece. Vițelul ese cu picîorele dinainte, pe cari este aședat capul. După ce vaca a fătat, vițelul se presară cu tărîțe și se dă vacii să-l lingă, și după aceea se pune ca să sugă puțin lapte, iar restul de lapte se mulge și se dă vacii ca să-l bea.

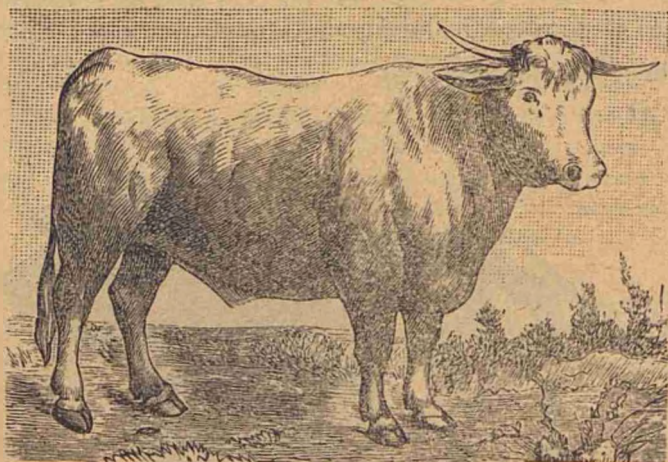

Timpul cel mai potrivit pentru fătatul vacilor este luna Martie și Aprilie.

Vițelul se lasă să sugă 3—6 luni și pe urmă se întarcă; în alte țări nu se lasă să sugă de cât 3—8 săptămâni, și de aici încolo vițelul se hrănesce cu alte nutrețuri, fiind-că laptele se întrebuintează la fabricarea brînzei. În hrana ce se dă vițelului, se amestecă și praf de oșe, care contribue la desvoltarea scheletului; se mai pot amestecă și coji de ouă pisate.

Taurul care servește de prăsilă, trebuie să fie blând, bine dezvoltat, să aibă capul mic, să fie tare și curajos, să aibă forma și culoarea frumoasă.

Dacă taurul este bine hrănit, ajunge într'o vară pentru 100 de vaci. Ca vîrstă se poate întrebuița de la 3—6 ani.

Nutrirea vacilor de lapte.

Nutrirea vacilor de lapte se poate face în grajd sau la pășune; poate să fie permanentă sau temporală, când animalul se mai scote și la pășune.

Pășunatul pe miriște și ogóre se numesc temporal, iar pe livețile naturale se numesc permanent. La noi în țară vitele se țin la grajd numai iarna și îndată ce se desprimăvăreză se scot la pășune. Pășunatul la noi se face în libertate.

Ținerea animalelor în grajd se face mai cu seamă în localitățile care sînt lipsite de pășuni, în apropiere de Țirguri, etc.

Hrana care se dă vacilor de lapte trebuie să cuprindă elementele acelea care contribuie la buna întreținere și la înmulțirea laptelui.

Maî tôte substanțele nutritive fac parte din regimul vegetal, afară de apă și sărurile disolvate în ea, cari fac parte din regimul mineral.

Iarba cea maî bună este aceea cari cresce pe livețile în-grășate cu băligar, fiind-că cuprinde tôte elementele de cari organismul animal are trebuință; în casul acesta pășunile se împart în maî multe tarlale, ca ast-fel vacile să pôta pasce iarba maî bine, fără ca să se facă vre-o risipă. Vara, când timpul este prea călduros, vitele se duc la păscut dimineța și maî spre sêră când timpul este maî răcoros; iar restul dîleî îl petrec în grajd saũ sub anumite umbrare.

Iarba care cresce pe sub umbra copacilor, pe locurile umede, este săracă în substanțe hrănitore, și vitele cari s'ar nutri cu ast-fel de iarbă vor suferi maî tot-d'a-una din causă că organismul lor este rău întreținut. Ast-fel de iarbă pôte fi întrebuințată la hrana animalelor numai atunci când vitelor li s'ar da o altă hrană pe deasupra.

Ierburile de primăvară sînt cele maî nutritore, din causă că aceste ierburi profită de tôte substanțele hrănitore și roditoare grămădite în pămînt, prin ajutorul ploilor și al zăpediî din timpul ierniî. Pășunile de primăvară sînt folositoare animalelor, maî cu sêmă în luna lui Aprilie și Maiu.

Intreținerea vacilor de lapte în grajduri.

Când vacile de lapte se țin la grajd, hrana lor constă în nutrețuri verđi și uscate. Intre nutrețurile uscate locul întâu, îl ocupă finul.

Un fin bun se cunósce după paiu, care trebuie să fie subțire și garnisit de frunze, să aibă colórea uniformă și verde, gustul dulce și zaharisit, un miros aprópe plăcut. Fînul provine din prima cositură, iar când livedea se cosesce a doua óră, acest fin pôrtă numele de otavă, care este cel maî dulce și maî bun pentru vacile de lapte. Ca fîn artificial se pôte da vacilor de lapte fînul de lucernă, de visdeiu,

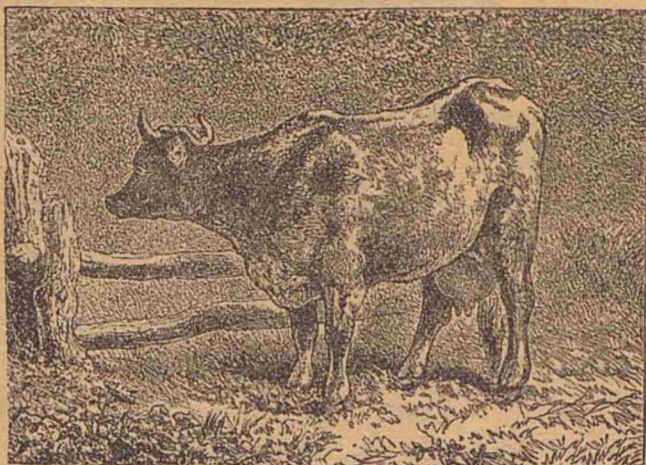
de triloî, etc. Când se dă fin uscat vacilor sau alte nutrețuri, apa care este de lipsă la mistuire se dă la intervale, adică dimineața și seara, fiind-că apa luată în prea mare cătățime este vătămătoare mistuirii.

Ca nutrețuri verzi se pot da vitelor de lapte grâul, când a început a-î da spicul, lucerna și trifoiul se dau când aceste plante au înflorit. Grâul și leguminosele în stare verde formeză baza nutrimentului la vitele de lapte.

Nutrețurile verzi date vitelor lucrează ca rațiune de întreținere, de grăsime și de lapte, după natura și cătățimea lor. Darea acestor nutrețuri se face treptat de la uscat la verde.

Hrana în timpul de iarnă.

Iarna, vacilor de lapte, pe lângă fin li se dau ca hrană rădăcini de sfeclă, morcovi, păstărnaci, napi și napul porcesc; la aceste rădăcini se mai adaugă și cartoful.

Rădăcinile se pot da sau singure sau amestecate cu fin tocat ori cu paie tocate. Dintre paie cele mai bune sînt cele de ovăz și de grâu, cari amestecate cu rădăcini tocate, dau o bună hrană pentru vacile de lapte, fiind-că apa ce

cuprind aceste rădăcini, contribuie la producțiunea laptelui.

Ca să nu se tacă risipă cu rădăcinile, mai întâiu se spală, apoi se taie cu mașina și pe urmă se dau vitelor.

Cartofii nu se dau cruđi, ci tot-d'a-una fierți și amestecați cu tărițe, etc.

Scminte de cereale sau bóbele de grâu, secară, orz, ováz și porumb se dau vacilor de lapte numai sub formă de făină, ca lucrarea acestora asupra organismului animal să fie mai folositóre.

Tărițele. Când se macină bóbele de grâu, secară, porumb și făină se cerne, rămân tărițele, cari cuprind tot-d'a-una o mare porțiune de albumină, de aceia tărițele sînt o hrană prețioasă pentru vitele de lapte.

Porțiunea de întreținere. Prin porțiunea de întreținere se înțelege cătătimea de hrană, ce se dă vacilor în timp de 24 ore petru a-și păstră greutatea, iar ceia-ce se dă pe d'asupra, pentru ca să servescă la producțiunea laptelui, se numesce porțiune de producere.

Se socotesce 3 kgr. de fîn la o sută kgr. din greutatea unui animal viu, ca porțiune de întreținere.

Rolul apei la hrana vacilor de lapte.

Apa este un accesoriu (ajutor) indispensabil nutririi. Apa, pe lingă că cuprinde ore cari principii asimilabile, ajută absorbițiunea părților lichide de mațe, susține organele, întreține circulațiunea sângelui și mai dă corpului întreg părțile lichide de cari are trebuință.

Apa care se dă animalelor, trebuie să fie tot-d'a-una bine aerisită. Apa de puț și de isvóre, care este încărcată de săruri văróse, și care vara este prea rece, trebuie scósă într'un hîrdău sau în sghiab, ca să se aerisescă și numai după aceia să se adape vitele. Temperatura apei trebuie să fie 12 grade.

Să ne ferim a da apă rece vitelor, căci le facem mare rėu.

Vacilor cu lapte trebuie să li se dea apă cel puțin de 3 ori pe zi, și se adapă tot-d'a-una în timpul mâncării; iar iarna este mai bine a li se da apa în grajd.

Sarea de bucătărie la hrana vacilor de lapte.

Sarea este tot atât de lipsă la animale ca și la om, și toți cultivatorii cari nu dau sare animalelor fac o mare greșală. Este prea adevărat, că sarea dată ca aliment la animale, sub formă de droburii mari produce cele mai bune efecte. Animalelor cărora li se dă sare, mănâncă tot-d'a-una mai cu poftă, alimentele se mistuiesc mai ușor, se fortifică și sint mai puțin expuse la bóle; vacile dau lapte mai mult și mai bogat în unt. Sarea se mai poate pune și pe nutrețurile mai slabe spre a le mânca vitele mai cu gust. Cătătimea este de la 50—60 grame pe zi.

V. Moga.

CUM SE FĂCEA FOCUL ÎN VECHIME

și

CUM SE FACE ASTĂȚI.

I.

Focul este una din trebuințele cele mai de căpetenie ale vieții omului; fără foc, pentru a se încălzi, pentru a-și fierbe alimentele (ale mâncării), omul, ar fi rămas în aceeași stare de sălbăticie, în care se găsesc și astăzi unele popóre, cari viețuesc fără foc, fiind-că, despărțite cu totul de popórele civilisate, n'aú putut învăța cum să-l facă și nici n'aú vedut saú auđit de foc vre-o dată, fără foc, noi aceștia, cari astăzi sintem atât de obișnuiți cu binefacerile lui, cu greu ne-am pute închipui viața.

Schimbări grozave s'ar fi produs în felul nostru de traiú, dacá n'am fi învățat de la moși-strămoșii noștri cum se aprinde focul saú dacá am fi fost lipsiți de mijlocul cel atât de lesnicios, pe care astăzi îl avem la îndemână. Odată cu asfin-

țirea sôrelui, când dispăre și lumina de pe pămînt, fără foc și lumina lui, omul de la 4 ore iarna, de la 8 sau 9 vara, ar fi silit să nu mai lucreze; ar urmâ sôrele, s'ar culcâ cu el pentru a se deșteptâ cu el la 7 ore iarna și la 3 vara. Ziua de muncă începînd cu răsăritul sôrelui ar trebui să se sfîrșescă odată cu apusul lui.

Dar nu! nevoile ȓilnice nu-î îngăduie omului să se culce odată cu sôrele. Sarcina sa este prea grea pentru a se duce la culcare așâ de vreme; el nu voiesce sau nu pôte să dîrmâ încâ. Ziua este prea scurtă pentru om pentru a-î putê îndestulâ cerințele vieții atît de grele. Simte nevoia de a prelungi cu cîtevâ ore timpul de lucru cu corpul sau cu spiritul, și pentru acêsta, trebuie a face să urmeze luminii dispărute a sôrelui, o altă lumină, care de și n'are nici puterea nici calitățile celei care s'a stins, dar care pôte cel puțin înlesni în cea mai mare parte, trebuințele vieții muncitore. Lipsa acêstei luminii artificiale, ar fi astăȓi o adevărată nenorocire; căci scurtându-se în chipul acesta durata muncii s'ar micșorâ în aceiași măsură ajutôrele familiei, care e adesea-orî numerosă; iar grijile ȓilei de mâine care-l ȓrod vecinic, în mijlocul întunericului, i-ar apăreâ încâ și mai negre.

Cu tôte acestea, focul n'a fost cunoscut celor d'întiîu ômenî și a face focul n'a fost tot-d'a-una un lucru ușor. Multă vreme întiîi ômenî, îndurând frigul iernii, au pribegit prin codrii munților căutându-și hrana, care erâ din mierea găsită în scorburile copacilor, din fructe, și din rădăcinile copacilor uscați, ce le desrădăcinau cu ajutorul unghiilor lungi și puternice sau din carnea animalelor, pe care o sfîșiau de crudă, cu dinții.

* * *

Se ivesce acum întrebarea : când și prin ce întîmplare omul a făcut cunoscintă cu focul și a înțeles că acesta i-ar putê aduce mari și numerosse folose ?

Făra îndoială că omul a cunoscut focul, cu mult înainte de a sci cum să-l păstreze și să se servescă de el; de ôre-ce nu i-ar fi putut veni în minte, grija de a păstrâ și întrețineâ un foc, ale căruia folose încâ nu le sciâ și de care se temeâ ea de un vrăjmaș îngrozitor.

De când s'au despărțit apele de uscat, focul a fost pe pămînt aprins sau prin căderea unui trăsnet asupra unui co-

pac uscat într'o pădure, sau prin căderea unei stele pe paie și ierburî uscate. Pe lângă acestea în toate timpurile, de la închegarea pămîntului încăce, s'a aflat pe pămînt fin-tîni arđătore, or cum se numesc la noi *focuri nestinse*, ce sînt alcătuite din diferite gazuri (mai ales gazul de bălți), cari es din crăpăturile pămîntului și, venind la suprafață, se aprind la căldura arđătore a sórelui, și ard într'una cu o flacăra albăstrie ce răspîndesc o mare căldură prin prejur Vulcaniî, fórte numeroși pe acele vremuri, cari aruncă, scotînd din pămînt, materii topite și aprinse, încă aũ fost un izvor al focului natural.

Multă vreme însă aceste întîmplări mari ale naturii, ca fulgerul, vulcaniî aprinși, focurile nestinse, aũ deșteptat în om numai sentimente de gróză, iar mai pe urmă a început a le adora și a se închină lor. Téma de fulger a rămas și pînă astăzi la ómenii cu puțină sciință de carte; când îl ved, ei își fac cruce chemând ajutorul lui Dumneđu. Focurile mari, cari pustiesc sate și orașe, ploile furtunóse, cutremurele îngrozítóre sînt încă socotite de nesciutori, caurgia lui Dumneđu, trimésă asupra ómenilor, ca să se pocăiască de păcatele lor.

S'aũ vedut mai întiiu multe, pînă ce s'a putut pricepe câte ceva din aceste minunate întîmplări ale naturii.

Înainte dar ca să se fi putut gîndi omul a se folosi de focul natural, trebuie să-l fi vedut din depărtare de multe ori și, treptat, s'a apropiat pînă ce s'a obicinuit cu efectele sale mai mult sau mai puțin îndepărtate. Și acéstă apropiere nu s'a putut face de cât atunci când omul simțind nevoia de a vînă animale, pentru a-și agonisi hrana, a trebuit să-și fabrice arme de pîetre tari ca cremenea, și pe când lovîa cremenea a vedut sáring scânteii aprinse. Acestea, căđînd, din întîmplare, pe ierburî sau frunze uscate le-aũ aprins. Deprins ast-fel omul cu vederea scânteilor și cu focul aprins de dînsele, a început să pricépă că nu-î atât de temut pe cât își închipuia. Fără îndoială că după acésta a început să se simtă câte ceva și din folósele lui și acela dintre acei vechi strămoși care a fost atât de priceput la minte ca să păstreze un táciune aprins, și mai cu sémă să se serve de dînsul, negreșit că a fost cel întaiu care, prin acéstă minunată născocire, a pus temelie civilizațiunii din zilele nóstre. Lueru mare s'ar pără că nu erà, dar totul e simplu și

ușor . . . când e aflat. A face să stea un ou cu vârful în jos de asemenea e simplu și ușor când se scie că e de ajuns să-î turtim vârful, lovindu-l de masă.

* * *

După ce omul a început a se deprinde cu focul și a se bucura ast-fel de folósele lui, atunci a căutat mijlóce prin cari să pótă face focul cât mai lesne și să-l aibă la îndemână ori-când. Mii de veacuri au trebuit să se strecóre, cu neamuri de ómenī tot atât de numeróse ca stelele cerului și nisipul mării, pînă când s'a ajuns să se aprindă focul într'un chip atât de simplu și lesnicios cum facem noi astăzi, prin ajutorul chibriturilor. Ele sînt fără îndoială una dintre minunile cele mari ale propășirii noastre. Noi nu le dăm astăzi multă luare aminte, fiind-că ne-am obișnuit din copilărie cu folósele ce ne aduc; dar dacă aruncăm o ochire asupra feluritelor mijlóce, de cari se serviau înainte ómenii ca să-și aprindă focul, se va puté scóte la ivélă mai bine însemnătatea și folósele aduse prin născocirea chibriturilor.

De de mult, pe când nu se cunosea încă fierul, ómenii se serviau pentru a aprinde focul de două bucăți de lemn uscate. Una, erà o vargă, alésă dintr'un lemn uscat și tare, ascuțită la vîrf și sprijinită cu acest vîrf în scobitura unei alte bucăți de lemn móle; se învîrtia între *palmele mânelor*. În scobitură se mai îngrămădiau mărăcinii și frunze uscate. Prin învîrtirea repede a vergii, vârful se frecă de marginea scobiturii, dând ast-fel nascere la căldură, care aprindea lemnul în care erà făcută scobitura și de la dînsul apoi luaú foc și uscăturile, întocmai precum se aprinde butucul roșei când osia nu-î unsă. Acest obiceiú de a face focul să găsească și astăzi la unele popóre cari au rămas în stare sălbatică, precum în Australia, la unele popóre din Africa de miadă-đi din America de miadă-nópte și de miadă-đi.

Se mai aprindea focul și în chipul următor: Capétul unei vergi se sprijiniá în scobitura unei bucăți de lemn aședată la pămînt, iar celăl-alt capét se rezemà de pîntece și se apésà peste vargă, încovoid trupul pînă ce varga se îndoia. Apoi apucând-o cu amindouă mîinile de mijloc se învîrtia fórté repede pînă ce se aprindea scobitura. Mult mai tírziú, se întrebuintă pentru învîrtirea vergii un alt mijloc mai ușor de cât cele de mai sus: împrejurul vergii se învîrtea

o fișie de piele, ale cărei capete apucându-se în mână și trăgându-se repede înainte și înapoi se făcea să se învîrtescă varga.

Chiar la Romani găsim acest obicei de a aprinde focul, cu puține schimbări. Ei înlocuise varga de lemn printr'ui bastonaș de pucioasă, ascuțit la vîrf, pe care-l învîrteau în scobitura unei plăci de piatră, în care erau îngrămădite frunze uscate sau bucăți de lemn putred, ce se aprindeau de la pucioasa încălzită prin frecare.

* * *

Nu se scie hotărît când a început omul a se servi de scăpărător. De sigur că mult în urma găsirii fierului, atunci când el învățase cum să-l scotă din pămînt și cum să-l lucreze. În veacul al XIV scia să se servescă de cremene și amnar, și în veacul al XVI, după cum ne spune Agricola, un învățat de prin acele timpuri, se servia de cremene și feștilă muiată în pucioasă. «Se fabricau, spune el, feștile muiate în pucioasă topită, cari aprinse de scanteile ce se produceau prin frecarea fierului cu cremenea, ne serviau pentru a aprinde lemnele uscate și candelile. Aceste feștile se făceau din șuvițe de in sau cânepă muiate în pucioasă.

Scăpărătorul, netăgăduit că pune la îndemână mijloc mult mai repede și mai ușore de cât cele arătate mai sus, totuși nu era destul de practic. Când era uscată cu puțină îndemănare și răbdare se căpeta iute focul, însă când feștila era umedă nu se mai aprindea. Pe lingă acesta scăpărătorul de pe acele vremuri era mare și greu de purtat, după cum vom vedea mai la vale. Înainte de scăpărătorul propriu zis, se serviau de două bucăți de cremene unse cu pucioasă, cari se loviau pînă ce pucioasa se aprindea și apoi îndată se lipia de fulgi și ierburî uscate, ce se pregăteau de mai nainte. Ori se lovîa cremenea de o bucată de pirită de fer (un mineral compus din pucioasă și fer, ce se găsește în pămînt.)

Cel întâiu scăpărător, care se cunoșce era alcătuit dintr'ocutie de tablă, închisă cu un capac tot de tablă. Înăuntrul cutiei se găsea amnarul și cremenea; iar în fundul capacului era așezat un disc tot de fier învelit cu sdrențe cari serviau a aprinde scanteile ce săreau din lovirea cremenei cu amnarul.

Acésta cutie erà mare, grea și n'o puteà omul purtà cu dinsul. Mai pe urmă părțile scăpărătorului s'aũ făcut din bucăți mai mici și separate, așa ca să se pótã purtà fără multã greutate.

Când se lovesce cremená cu amnarul, cu toți scim că se produc o multime de scântei, puținî însă sciũ să-și dea séma cum iaũ nascere ele. Prin lovire se deslipesc din oțel așchii mici, cari încăldite prin frecare pînã la roș, ard în aer și formézã scânteile cari cădënd pe bumbacul saũ ıasca aședatã pe cremene și prinsã bine cu degetul o aprind.

(Va urma).

G. C. Atanasiu

Profesor la Liceul Mihail-Vitezul.

ARENDAȘUL PRICEPUT

Erã în vara anului 1893, când am plecat din Bucuresei spre a respirã aer de munte. Intre alți escursionisti, am avut ocaziune să întilnesc pe d-l A., arendaș în județul Teleorman.

Dupã o scurtã salutare, ne făcurãm prieteni intimi, ca și cum am fi fost cunoseuți de ani uitați. Apoi se încinse între noi urmãtorul dialog.

— Domnule A., ce ocupațiune aveți ?

— Sînt arendaș în județul Teleorman.

— Da, îmi pare fôrte bine, decî mi-ați puté face plăcere să-mi spuneți cum ați putut pãrãsi afacerea d-vóstrã, tocmai acum (erã 10 Iulie) când e toitul lucrului, pentru ocupațiunea d-vóstrã ?

— Domnul meũ, trebuie să sciți că eũ astãđi am terminat cu totul, lucrul cãmpului și de aceia am plecat la preumblare. Am secerat, am treierat și am vîndut grãul, și apoi am plecat să respir acest aer curat și rëcoritor al munților.

— Cum ați putut, vë rog, în anul acesta să terminați așa de grabã, aș vré să sciũ și eũ ?

— Acest lucru se întimplã în toți anii la mine nu numai anul acesta.

— Mare mirare ! trebuie să fi studiat unde-vã agricultura de puteți reuși așa de bine ?

— Ba nu, domnul meũ, eũ n'am studiat nicãieri agricul-

tura, și ceva mai mult, nici n'am vădit cel puțin pe părinții mei cultivând pământul. Eu, de felul meu, sînt Bucurescean. De vr'o 20 de ani am plecat din acel oraș și m'am luat cu arendă de la stat o moșioră în județul Teleorman, unde mă aflu și acum. Fără a avé studii speciale de agricultură, în tot-d'a-una, mulțumesc lui Dumnezeu, am reușit să am câștig fără de a asupri sau nemulțumi pe vr'un sătén de pe moșia mea. Negreșit însă că de și de mult timp m'am ocupat de agricultură, dar n'am făcut avere *fabulosă* cum s'a întimplat să facă, alți arendași.

— Ați puté să-mi spuneți cum cultivați d-vóstră câmpul, de diceți că nici odată n'ați produs nemulțumiri printre sătenii ?

— Intr'un mod fórte simplu și natural. În prima linie eu am căutat să stabilesc în mintea fie-cărui sătén că eu și ei sîntem tovarăși, și ca atari trebuie să muncim cu toții și să câștigăm cu toții potrivit cu munca și capitalul întrebuintat.

Pentru ajungerea acestui scop am procedat în modul următor: Tómnă, înainte de a începe arătura, eu iaú unul sau doi dintre sătenii mai inteligenți și mă duc în Banat, de cumpăr sémînța de cea mai bună calitate de grâu. Apoi întorcîndu-mé acasă, chem la mine pe toți capii de familie și-i întreb câte pogóne vor să-și ia fie-care. Negreșit că cei cari aú două pluguri și patru vite, cer mai multe pogóne decât cei cari aú numai doi boi și un plug. Apoi îi întreb câte brațe aduc fie-care și-i notez în partidele lor. Nu le fixeaz la nici unul cari anume sînt pogónele sale, ci numai numărul de pogóne. După aceia munca o începem așa : îi înscințez pe toți ca Lunii, de exemplu, să se afle toți cu plugurile la un capét al moșiei, de unde pornim trăgênd prima brazdă pînă la cel-l-alt cap al moșiei ; apoi iar cu toții ne întorcem și pînă nu arăm tot pământul, nu întreprinem lucrul. După aceia se aruncă sémînța și cu grapele se netedesc pământul. Ast-fel cu tóte brațele săvîrșim și cele-l-alte lucrări. Când vine vremea secerișului, trimet mașinile mele de seceră, iar pe locuitorii îi însărcinez să transporte grăul secerat la mașina de treerat. Mai întiiu bag în mașina de treerat tot grăul adunat de pe un pogon mănos, apoi grăul de pe un pogon de a doua mână și în urmă pe unul de a treia mână. Dacă după cel d'întaiu am strîns de pildă 5 kile, după al 2-lea 3½ și după al treilea 2 kile, iaú media de 3½ kile la pogon cu care calculez cât se cuvine să ia fie-care sătén după

numărul pogónelor ce a cerut. Așă, de pildă unul care a cerut 5 pogóne, este în drept să ia 17½ kile de grâu, altul cu trei va lua 10½ kile, etc. După ce se isprăvesce cu treeratul spun fie căruia să-și opréscă partea ce crede că-i trebuie pentru casă, iar restul îl încercăm pe care și plecăm cu el la schele.

Odată ajunși acolo iaū pe 2—3 din sătenii și ne ducem să găsim mușteriu, cu care ne înțelegem asupra prețului. După ce am făcut învoiala, predăm marfa, punem banii la buzunar și plecăm acasă.

Ací facem socotéla cât se cuvine fie-căruia să priméscă, după ce scădem mai întâiu plata seminței, arenda locului și banii pe cari i-a primit în timpul ernii.

Cu acest mod eū am rolul de frate mai mare între dînșii; cu mine se consultă în orí-ce împrejurare, și sînt așa de sigur între ei ca cum ași fi între copiii mei.

Mie nu-mi trebuie nici legea tocmelilor agricole, nici ajutorul autorităților, ca să-i chem la muncă, ei vin singuri și cu deosebită plăcere.

Ce-vă mai mult; ímí arată atáta devotament bieții țéranii în cât ar fi în stare să-și pue viața în primejdie pentru mine.

Acésta mă face într'adevăr să știu la ei ca la copiii mei.

În anul trecut ímí expira periodul de timp pentru arenda și nisce arendași greci doritorii d'a lua moșia mea, negreșit prin concurență la licitație, se preumblaū pe moșie ca să afle întinderea. Imediat un număr de vr'o dece țéranii s'aū dus la ei și le-aū spus că nu vor să lase pe părintele lor dintre ei.

Acésta i-a făcut să-și ia séma.

— Dacă este așă, eū vė cred cel mai fericit dintre arendași

— Cu drept cuvînt și eū mă cred fórte fericit, căci ce-ți trebuie ca să fii fericit, de cât să aii cu ce trăii și cugetul împăcat. Fórte greșiți sînt aceia cari dic că țéranul român e de neînțeleș, din causă că nu e cult. Este omul cel mai de înțeleș, dacă scii cum să te porți cu el.

Tótă arta de a fi arendaș se póte resumà în a scii să te porți frumos cu lumea, avēnd siguranță că și ea se va purta tot așă ca d ta.

Vorbind ast-fel, trenul a ajuns la stație unde trebuia să mă cobor și atunci ne-am despărțit.

Șt. G. Carpen.

den jenne d'are
nica j'oen
CĂTRE REDACȚIE

Domnă Mei,

Prin scrisoarea ce ați bine-voit a-mi adresa, îmi faceți onoare a mă invita să fiu între colaboratorii «Albinei», revistă ce ați întreprins a publica pentru răspunderea cunoștințelor necesare poporului.

Dacă timpul nu-mi permite să colaborez neîntrerupt; atunci când îmi va fi posibil, nu voi cruta momentele libere; ci cu plăcere le voi întrebuința spre a contribui în limitele putinței la realizarea frumosului scop ce urmărește «Albina».

Mărturisesc sincer că am simțit o deosebită bucurie și mulțumire când am aflat de o asemenea întreprindere, ce are de scop instruirea maselor prin citiri ușurele și folositoare vieții.

În alte părți conducătorii poporului au avut grijă să cultive poporul prin răspunderea de scrieri morale și religioase spre a forma o educațiune serioasă în toți fiii patriei. Acesta a rămas tradițional, în cât biblia sau bucăți alese nu lipsesc din casa celui mai din urmă sectant spre a citi în zile de repaos și serbători.

La noi a lipsit această măsură, nesciindu-se ce să se facă mai întâiu, fiind toate de făcut. Dar s'au găsit străini mai ageri și mai din vreme deșteptați spre a vulgariza toate relele, toate venimurile pierdătoare.

Dacă la glasul marelui Eliade: «scrieți băteți» mulți au scris și libertatea presei a produs fericite rezultate, în cât în trei-zeci de ani s'a făcut progrese ce alte neamuri le-au realizat în curs de secole; pe lângă diaristica pură s'a furișat și libertatea de a răspîndi în popor, prin școle, prin familii, pe strade și în tot locul cele mai nenoroците publicațiuni inorale, coruptoare revoluționare, cu un cuvînt ucigătoare de tot ce e nobil și frumos, de tot ce înalță și educă spre un viitor întrevădut și dorit de sufletul marelui poet Bolintineanu, când dicea:

*Viitor de aur țara noastră are
 Și preved prin veacuri a ei înălțare.*

S'au răspîndit în popor publicațiuni, cari au sdruceinat morala și credința poporului prin vorbe ca acestea:

Lumea va fi fericită când cel din urmă rege va fi spînzurat eu mațele celui din urmă popă.

S'au răspîndit în popor toate pornografiile, toate ațîțările patimilor, toate crimele, ca poporul în deșteptarea sa, să nu aibă altă țintă de cât numai crima, nelegiuirea, numai pierderea și să nu se mai gîndescă la nimic mare, frumos, nobil, creștinesc și înalțător de suflet; nimic din ceea-ce produce adevărată bucurie, și repaos al vieții în mijlocul nevoilor de care omul dîlnic este înconjurat în activitatea sa.

Ajunsesem a crede că noi cei ce mai eugetam la o viață demnă de omul creștin, să ne temem la ori-ce pas de lovitura tuturor celor ce îmbrățișau curentele nenoroците cari inundă societatea noastră și cari fac pe străinii serioși să dică: *Românii n'au nici o disciplină, nici o normă de viață socială, ei se învîrtesc într'un abis periculos, ale cărui rezultate nu pot fi de cât funeste pentru viitorul lor.*

Nu puteam și aproape pînă acum nu putem vorbi pe un ton serios cu cine-vă de asemenea stare, fără a fi luați în rîs ca tombatere din alte vécuri.

Grăție asociațiunii d-vostre supt auspiciile d-lui Ministru Haret, care a găsit timp spre a se gîndi la o idee așa de fericită: care a găsit cu cale a se uita la masa poporului și la trebuințele ce-i sînt inerente în mersul normal al vieții și activității, viitorul va fi fericit și multe rele vor fi înlăturate.

Dintre conducători nimeni pînă acum nu s'a gîndit la popor și la in-

struirea sa pe calea publicațiilor poporane; ci se lăsase fie-cărui libertatea de a se instrui, cum va voi și cum va pute.

Dar cei meșteri în propagande, sciind că poporul pînă la a lui dezvoltare are trebuință de inițiativă, s'au făcut ei inițiatori, cum sciū ei, independent de aspirațiunile nēmului românesc, ci cum le succedea lor.

Unii ca aceștia au cutrecierat țara din casă în casă, nu numai prin orase, ci și prin sate, făcînd abonamente la publicațiunile lor otrăvitoare.

Pentru acestea întreprinderea de a publica *Albina*, este un pas în calea binelui pentru suplantarea răului cuprins în nămolul publicațiilor rele, morale, nenorocite și periculoase pentru morala și educațiunea publică în țara noastră.

Die *un pas*, pentru că o dată înțelșă direcțiunea pentru adevăratul interes al întregului popor, viitorul va face ca ceea-ce acum apare în *Albina* sub o formă, treptat se va face, subt altă formă ca să se dea poporului tot ce-i este de folos sub toate raporturile; pentru că Abinal nu aduce numaimiere, ci șis ubstanța luminii celei mai curate.

Daca Albina nu mōre, nu se stinge, ci se perpetuēză, et unul dorese ca *Albina* să devie un aședămint public, la care să lucreze toate inteligentele române în curs de decimi de ani pînă la întemeierea unei culturii generale în popor și pînă la atingerea gradului de clasicism al limbii și literaturii române.

Dorese aședămintului *Albinei* să fie un centru de activitate literară în țara noastră, nu ca revistă în viitor, ci ca o bibliotecă poporană formată din cele mai bune opere morale și instructive pentru popor.

Albina să aibă în sinul sēu cei mai bunii scriitori, cari să dea la lumină scrieri, pe cari poporul să le citēscă cu plăcere și folos, în cāt publicațiunile romanțiere de pînă acum, să potă fi prețuite ca rele și uricōse.

Când *Albina* va ajunge să formeze o bibliotecă numerosă de cele mai frumoșe romane naționale, cu descrițiuni ale tuturor locurilor frumoșe din țară, ale tuturor exemplelor vrednice de imitat, cu toate cunoscințele necesare vieții în meseria fie-cărui om din țara noastră, cu ilustrațiunea și descrierea vieții creștinesci ca normă de viață și de disciplină socială pentru poporul românesc, îndrumat în calea binelui și a civilizațiunii, atunci misiunea ei va fi împlinită și toți o vor binecuvîntă; ca pe un ospete din cei mai vrednici de primire.

De aceea nu găseșe termeni, nu găseșe expresiuni cu cari să laud acōstă întreprindere fericită.

Dacă ramurile de administrațiune bisericescă ar fi în posibilitatea de a dispune de mijloce, et unul aș fi tipărit mi, deci de mi de exemplare de apeluri și prin preoții plășii, aș fi făcut ca *Albina* să intre în casele tuturor cetățenilor creștini, iubitori de bine, spre a o cunōse.

Dar fiind-că sîntem, cum sîntem, facem ce putem în limitele strîmte.

Primiți, vē rog, asigurarea considerațiunii mele distinșe, sincera felicitare și expresiunea dorinței de a duce *Albina* unde et dorese.

Ec. St. Calinescu.

Profesor la Seminar, Protoereul Capitalei.

VORBE DIN VECHIME.

Invetăturile — a dis un invetāt din vechime — sînt desmerdările și mîngâerea mea; dacā ambucurie, ele mi-o cresc; dacā sînt în mîlnire, ele mi-o împuținēză; la toate nenoricirile alerg la studiile mele ca la singura mea mîngâere și din ele trag folosul de a suferi acele rele cu răbdare

ȚIGANUL LA NAȘ-SO.

(SNOVĂ)

Se sculă Țiganul de dimineță și plecă la naș-so, dór o mai cîordî ceva; intră în curte piș!... piș!... se urcă pe sală. Roti ochii în cîce și în colo, și vedu gura podului deschisă, iar în pod nisce carne atîrnată la fum. Se acătă cîora pe gura podului, și hop, ca o pisică, în pod. Aci, apucă cu mâinile d'o căpățîna de porc și... întinde și snopesce... apoi o dată se umflă Țiganul voinicesce, de gîndiaî că o să surpe casa. Teiul cu care eră căpățîna atîrnată se rupse și Țiganul buf! pe podină, care fiind veche—se rupse și ea... Cât ai clipi, Țiganul, ținînd încă căpățîna în mână, se trezi în casă în picîore, în fața lui naș-so, care își făcea cruce, ca de altă arătare.

— Bună dimineța, nașule, pîn pod, că p'afarū mē mîncă cîinii, dise Țiganul cam tremurînd!

— «Dar, din cotrò, măi Faraone, cu căpățîna aia?»

— «Iacă nășicule, mînce-ți-ași gura! o găsii și eū pîn podul Dumneòstra și mē rog să mi-o lași pînă mai pē sara, s'o hierb la hăi dănciuci, c'apoi, dēu, ț-o aduc eū.

C. Popescu-Glâmbocel.

Audita de la Ioniță Z. Manea, din comuna Nicorescî, plasa Podgoria, județul Muscel.

FIȚI BLÂNDI

În țările civilizate ómenii se îndeletnicesc nu numai cum să crească măi bine copiii, dar chiar pentru animale caută a le cresce ast-fel ca să fie cât mai deștepte și mai dibace pentru folosul omului. S'a dovedit, că frica, bătăile și rēutatea nu folosesce nimic, ci din contră strică; face pe animal a fi îndărătnic, nărăvaș și neascultător, adesea chiar îl prostesce. Așă dar, de aici putem spune cu siguranță că frica și bătaia în potriva copiilor e fòrte stricătòre; frica are înrîurirea dăunătòre asupra trupului întreg.

O frică orî o spaîmă mare pòte nenoroci pe un om pe tótă viața. Sînt casuri de ómenî și copii, cari au rămas pătimași, muți orî epileptici din pricina fricii. Dacă o frică mare zguduie întrega fire omenescă, apoi și frica măi mică, cum e frică de bătaie, strică în deajuns copiilor, și cu și

strică și slăbește trupul și mintea; copilul n'are o noimă de pe care să se ție, el scie frică de ciomag. Dar această frică îi strică creierii, îl face slăbănog și neputincios la minte, adică îl face îndărătnic și ciudat, caută anume să facă tocmai din contră, iar pe alții îi face fricoși și neinstare să facă nimic de la dînșii, ci numai să imiteze ori s'asculte de ceea-ce fac alții.

Cine s'a îndeletnicit cu crescerea a putut vedé că blindețea și bunătatea fac mai mari minuni de cât ori-ce frică și ori-ce bâtae. Cine nu scie că adesea copiii de frică nu pot spune nici cât sciù; inima le bate într'un chip deosebit, în creieri se face un fel de leșin în cât copilul rămâne ca paralizat și nu pôte răspunde nimic. Pe când bunătatea, blindețea, sînt cel mai puternic întăritor, care dă curagiù și măresce puterea de a judecà a copilului. Blindețea e bună și cu animalele, cu copiii și cu ómenii mari, ea nu dă greș nici odată. «Fericiti cei blinđi că ei vor moșteni pămîntul» a ȓis Isus, marele iubitor de ómenî, acum aprópe doué mii de ani, și dreptatea acestei ȓicerî se întăresce pe fie-care di tot mai mult.

X.

6 FAPTĂ VREDNICĂ DE IMITAT

Încă din anul 1893, s'a fondat în comunele Bréza-de-sus și de jos din județul Prahova, o societate de credit și economie «*Carat-manul*». Inițiatorii acestei societăți, carî au pus umêrul și au lucrat la fondarea și prosperarea ei, sunt numai învățătorii din sus ȓisele comune împreună cu alți câți-và ómenî de inimă, carî au priceput mai dinainte scopul și folósele ce vor eși. Societatea care la început, când s'a citit statutele și s'a pus bazele fondării, numerà numai 18 membrii, astădi are aprópe 1.000 de membrii, iar capitalul lor depus, se urcă la suma de 420.000 lei. E de admirat că într'o comună rurală să existe o societate de credit așa de mare și puternică și să se întărescă într'un timp așa de scurt!...

Țăranul, căruia la început i se părea un fel de jucărie societatea și care credeă, că cine dă bani la societăți d'astea nu-î mai ia înapoi, vine astăzi singur și-și depune banul său de unde are, de unde nu are, numai să se facă și el societar. El face acosta mai cu seamă după ce a veduț și s'a convins că banul său e mai sigur la societate, de cât încuiat în ladă; îl pôte lua înapoi și încă cu procent de 10%. De aceea vine fie-care să depue la societatea *Caraimanul* micul său avut.

Societatea din fondul său de rezervă și cu învoirea consiliului de administrațiune, face și câte un mic ajutor în bani pe la câte un țăran căduț în nenorocire; ba încă la finele anilor școlari trecuți, a ajutat pe consiliul comunal din ambele Breze cu cărți, obiecte de studiu și altele.

G. Ionescu

Brézu-de-sus, Prahova.

S N Ó V Ă

O dată un Țigan mergând pe drum în spre casă, găsi în drum o potcovă de cal, o luă, o puse în buzunar și ajuns acasă, o arată nevastei dicând: Hei! fa, uite norocul, fuse în drum, ia-o și o pune bine, acum ne mai trebuie trei și calul. Atunci Țigancă dișe: Încă nu un cal, mă cioroșule, mai bine o iapă, care să ne facă apoi un mînzulic. Danciul de colo dișe: da da, tăticeule, un mînzulic să ne facă iapa și eu să încalec pe el. Atunci Țiganul amenință pe danciul cu barosul dicând: fugi, afurisitule, că strici mînzul, că încă e tîner.

Maria N. Teodorescu (Dogor.)

Cerna-Vodă,

SFATURI PRACTICE

Spălatul basmalelor, ciorapilor și mănușilor de mătasa de colóre deschisă.

Se spală mai întâiu țesăturile de mătase în lapte căldicel care le curăță cu desăvirșire. Trebuie să fierbă mai întâiu țărițe într'un săculeț și apoi apa eșită s'o treci printr'o cârpă

curată și s'o lași să se răcesă. Când e aprópe rece se clătescî în ea obiectele, întindéndu-le în mâini cu grije în tóte directiile și să le usucî întindéndu-le drept în îndoiturile unui șervet. Dacă acéstă operație e bine făcută, obiectele par ca noue.

*

Curățitul obiectelor de aramă.

Iată compositiia unei ape cu care obiectele de aramă se curăță ca noue:

- 250 gr. apă
- 60 gr. acid sulfuric
- 15 gr. sulfat aluminiu (piatră acră)
- 50 gr. tripoli.

Mestecați apa înainte, puneți puțină pe o cârpă și frecăți cu repedițiune arama care devine strălucitoare. O biectele trebuie să fie bine spălate.

*

Păstrarea ouălor.

Sînt anumite epoci ale anului în cari pasărilor ouătoare nu produc de cât fôrte puțin, une-orî chiar de loc, ceea-ce face ca ouăle să se scumpescă prea mult. Acéstă se întimplă mai ales iarna, când e gerul mare și scumpetea din cauza lipsei și simțită mai ales în orașele mari.

S'a căutat să se înlătore acest neajuns făcéndu-se din vreme proviziuni de oue; dar acéstă prevedere nu póte isbuti să înlătore cu totul rēul, din cauză că multe din elementele cele mai folositoare și mai hrănitore ale ouălor se prefac cu timpul în gaze și es prin porî (găurele mici ce se ved pe suprafața ouălor chiar cu ochii liberi.)

Mulți și-au bătut capul ca să găsescă mijlóce pentru păstrarea în bună stare a ouălor; așa se întrebuinteză fôrte mult mijlocul de a păstră ouăle învelite în cenușe; dar nu s'a ajuns la rezultate bune, din cauză că gazurile ouălor străbat prin cenușe.

Acum de curînd s'a găsit un nou metod—nu tocmai greū—prin care se pot conservă ouăle fôrte bine.

Acest metod stă în a acoperi ouăle cu o pătură subțire de o substanță izolătoare, care opresce cu totul desvoltarea gazurilor din oue.

Rețeta după care se face acéstă pătură izolătoare este următoarea: Se iaū 3 gr. 50 borax și se topesc în 280 sau 300 gr. de apă. După ce boraxul s'a topit de tot, se fierbe soluția și se pune în ea 15 grame de gelatină după care se amestecă bine. În acest amestec se pun ouăle ce voim să conservăm și se învîrtesc ast-fel ca amestecul să se prindă pe tótă suprafața lor.

Dacă mai rămâne amestec se poate pune într'o sticlă unde se întărește și poate fi păstrat mult timp. Când voim a-l în-
trebuința n'avem de cât să-l încăldim puțin ca să se topescă.

Trebue să se observe ca ouele să fie cât se poate de pros-
pete și bine curățate înainte de a le muiă în amestec.

INFORMAȚIUNI

Ca începere din No. viitor, diferitele cronici ale revistei noastre vor fi lunare — iar nu săptămânale cu pînă acum; — ast-fel că vom ave în primul număr al lunii cronică agricolă, în al doilea cronică financiară, în al treilea cronică despre cărți și reviste, în al patrulea cronică politică. — Ghicitori, întrebări, probleme, cum și răspunsuri la acestea, se vor publica de două ori pe lună.

În numărul viitor (9) deci vom ave cronică bibliografică pe Noembrie.

*

Căți institutori și institutore au fost chemați la examenul de definitivat în sesiunea din 1897? Au fost chemați 83; au reușit 46; au fost considerați căduți 25; motivați au fost 11, iar 3 cădënd pentru a treia oră, au fost excluși din învățămînt, conform legii.

Căți învățători și învățătoare au fost chemați la același examen?

Au fost chemați 752.

Au reușit 339; au fost considerați căduți 365, iar motivați 48.

*

Există în București două reviste, cari se ocupă cu învățămîntul primar rural și urban și anume: *Convorbiri didactice* și *Învățămîntul primar*. Dascălii grupați în jurul *Convorbirilor didactice* s'au întrunit în una din serile săptămănilor trecute la o masă frățescă spre a sărbători trei ani de existență ai acestei reviste. D-l Sp. Harot, ministrul Cultelor și Instrucțiunii publice a avut buna voință a luă parte la această serbare dascălescă și de a o presida. Cu această ocaziune s'au vorbit multe, cari înalță mintea și inima romănescă. Din parte-ne ne bucurăm foarte mult de asemenea serbări și dorim ca ele să se repete, căci sînt prețioase ocaziuni de a unii și de a însufleși corpul nostru dascălesc pentru îndeplinirea cu mai multă isbăndă a sfintei sale chemări.

*

Asociația generală a studenților din România a adresat un călduros apel, către cetățeni prin care-i rōgă ca să-i ajute în lupta culturală ce voiese să întreprindă. După ce în apel se arată că toate mișcărilor mari din trecutul nostru, nu se datorese de cât avintului generos al tinerimii, acum studenții noștri vor să lucreze pentru ridicarea nivelului cultural al maselor prin conferinți, prin fundarea școlilor de adulți în orașe și la țară, prin scōtirea de bibliotecă populare pentru a da poporului cu modeste mijloce noțiunile indispensabile de sciință, etc. Apelul se termină cu exprimarea speranței, că toți ȳmenii de bine și patrioți vor da concursul unei asemenea întreprinderi, pentru realizarea visului: «*Avem o Romănie independentă, s'avem o Romănie civilizată.*»

Pe lîngă toate acestea, tinerii studenți declară, că în lupta lor vor sta deasupra politiceii militante. «*Liberi de influența partidelor, în tinerot să-și afle ecou numai interese de prosperitate a patriei.*»

Suntem veseli de manifestarea unor asemenea tendințe în sufletul tinerimii noastre și-i dorim tot succesul.

Mai multe persoane din oraşul Craiova şi Calafat au bine-voit a da diferite sume pentru zidirea bisericii «Schimbarea la faţă» din comuna Iaşi, judeţul Gorj. Felicitând pe aceste persoane pentru nobila lor faptă, regretăm că spaţiul nu ne permite a da numele tuturor.

CĂRŢI ŞI REVISTE

„Jurnalul Societăţii centrale agricole din România”. No. 30, anul VII, 16 Octombrie 1897, cuprinde între altele o *dare de semnă despre expoziţia de rite din Constanţa* şi un articol despre *puterea nutritivă a vegetalelor*.

*

„Învăţământul primar, revistă pentru şcoală şi familie”, No. 10, anul III, 16 Octombrie 1897, cuprinde un studiu despre istoria şcolilor în Statele-Unite de d. *I. Opran* şi un interesant articol al d-lui *Fl. Dumitrescu*, intitulat „Părinţii şi şcoala”. D. *M. Lupescu* continuă cercetarea sa asupra importanţei cestiunii: „De ce priveşce ţăranul şcoala cu dispreţ? Trebuie să relevăm de asemenea o pezie a d-lui *Teodosiu* „Pîrne şcolă” şi o piesă pentru copii alcătuită de d. *I. Onu*. Ideea este ingenioasă şi dacă s’ar aplică la multe şcoli aceste exerciţii, elevii ar profita mult în deprinderea de a vorbi.

*

„Şcoala Modernă”. No. 9, anul I, de la 1 Octombrie cuprinde, între altele, un interesant articol al d-lui *Lupu Antonescu*: „Educaţia naţională şi o cercetare a d-lui *I. Ciocărtic* despre conferinţele institutorilor şi învăţătorilor, propunând ore-cari modificări. D. *C. Armasu* începe în acest număr o serie de articole pline de interes, despre învăţământul istoriei în şcolile secundare. O însemnătate deosebită — mai ales în aceste momente în care se agită cestiunea reformei învăţământului secundar — prezintă articolul d-lui *Vasile Hulubiş*, despre profesorii suplimentari.

*

„Fola şcolii rurale” (Craiova). No. 2, anul I, pe luna Octombrie, cuprinde, între altele, un apel al d-lui *Mihail Păsculescu* pentru înfiinţarea bibliotecelor săteşti şi o *dare de semnă* despre conferinţele institutorilor din judeţul Dolj din anul acesta.

*

„România Muzicală”. No. 16, anul VIII, de la 16 Octombrie cuprinde, între altele, un studiu al d-lui profesor *Cordoneanu*, despre reforma conservatorului şi mai multe *bucăţi literare* şi informaţiuni interesante.

*

„România Medicină”. Anul V, No. 17-18 de la 31 Octombrie 1897, publică raportul făcut de *Dr. Babeş* la congresul asupra leprei ținut la Berlin. Afăm de asemenea un interesant articol semnat *Dr. Babeş* şi *D. Gora E. Proca*: „Studiul anatomo-patologic al placentei”.

*

„Revista Societăţii Corpului didactic din judeţul Neamţ”, No. 1 Anul II, 15 Septembrie, publică continuarea studiilor d-lui *Gh. Simionescu* despre „Ereditatea tendinţelor” şi al d-rei *H. Budu* despre „Cultura memoriei”. De asemenea în acest număr se termină cercetarea d-nei *Z. C. Isăcescu* despre *emoţiuni şi rolul lor în educaţia morală*. Mai sînt două lecţiuni model, *bucăţi literare*, etc. În No. 2 de la 15 Octombrie se cuprinde un articol despre gimnastică, despre pedepse, o traducere despre surmenaj, etc.

*

„Economia Naţională”. No. 12 de la 15 Octombrie 1897, cuprinde un studiu al d-lui *P. S. Aurelian*, despre legea americană despre garantarea proprietăţii micii, *etc.* şi alte articole interesante.

VOCI DIN PRESĂ

Mai multe ziare și reviste din țară au vorbit despre revista noastră.

Vom începe a publica treptat din aceste articole și notițe.

*

„Albina” este numele unei reviste care a început să apară de la 5 Octombrie. Scopul acestei reviste enciclopedice, care apare pe fie-care săptămână, este atât de însemnat și de folositor pentru progresarea bunului gust de citire pentru poporul de la țară, în cât nici nu ne rămâne alt-cevâ de dis, de cât să dorim confracțiilor de la Albina, o bună reușită în răspîndirea acestei reviste, printre populațiunea de la țară, cu cunoscințe de carte.

Pentru că toți acei cari știu puțină carte, își vor găsi în această revistă ceea-ce caută și ceea-ce le este de lipsă.

(Economia Națională.)

*

O revistă populară. — În București, a început să apară o foarte interesantă revistă de vulgarizare, Albina, pusă sub conducerea unui comitet de redacțiune, comitet care are în fruntea sa pe eminentul nostru conjuđețean, d-l P. Garboviceanu, director al școlilor Societății pentru învățatura poporului român și deputat al colegiului al III-lea de Mehedintzi.

Am citit cu nesățiu numeroșle primite și mărturisim că ideia întemeietorilor este sublimă; numai prin reviste modeste, dar seriöse, scrise bine și pe înțelesul tuturor, se pot instrui masele poporului și li se pot infiltra sentimente de omenie, de cinste, de economie, de cultură și mai cu osebire sentimente patriotice.

(Droptatea din Turnu-Severin No. 209.)

POȘTA REDACȚIEI

— Șarada *Paratrâșnet*, — Cuvint triunghiular, — Cuvint pătrat *Ionel*, — Șarada *Gătin*, — Șaradele *Casă și Iosefina*, — Aritmogrif, cuvint triunghiular și cuvint rombic, — Aritmogrif cu *Richelieu*, — Șarada *Biserică*, — Aritmogrif și triunghiul. — Mai multe jocuri din București; toate acestea nu au fost admise de comitet.

— Anecdotele *„Din trecut”*, — *„Procesul Țiganului”*, — *„Măinile Popii”*, — *„Anecdota ebraiască”*, — *„Dol năstrăpoși”*, — *„Un cioban fu chemat într'o seră la stînă...”*, — *„Danciule mo, fugi repede la părintelu...”*.

— Proverbele cari încep cu *„Norocul s'a fudulit...”*; cele trimise din strada Pandurilor, — *„Tre! cantece”*, *„Rugăciune”* (versuri) și *„Școlarul”* (versuri); toate acestea nu s'au admis de către comitet.

— Șarada *Morcov*, — *Poesia Sanitarul*, — *Poesia Testamentul unui fâran*, — *Poesia Notariu de la sate*, Aritmogrif care începe cu *Ion, Veta*, etc., *Cârceva*; nu au fost admise de comitet.

— *Persoanele cari ne-au trimis articole și cărora nu li s'a răspuns încă, sunt rugate să bine-voinșcă a aștepta pînă când comitetul le va cercetă și se va pronunșă asupra lor.*

Ioan Negoescu. — Din *„Dicerile populare”* ce ne-ați trimis, vom publica treptat câte puține după trebuință.

— D-lui *G. P. Salvia*. — Ce însemnăză cuvintul *Ghidan*? Răspundeți. Sîdva aceea se va publica îndată după primirea răspunsului.

— *I. Silveanu.* — În No. 9 vom publica aritmogriful d-văstră în condițiile ce doriți.